

Hoàng Mai Phi

Cám Ơn Anh



Bước xuống sân bay Santa Ana thuộc tiểu bang California, buổi chiều một ngày tháng chín, trời vẫn còn âm áp. Từ miền đông bắc thu vàng, đến đây theo một hợp đồn g ngắn hạn vừa ký kết với một công ty điện tử trong vùng, tôi khăn gói bước chân đến miền đất hứa, như lời ca tụng của đa số dân chúng sống trên giải đất Bắc Mỹ . Theo chương trình, tôi phải lưu lại nơi đây vài tuần để tham dự chương trình thiết kế và thử nghiệm vài bộ phận điện tử; xử dụng trong ngành truyền tin và viễn thông. Trời vào chiều, nhưng nắng vẫn còn cao , tôi theo hành khách tiến về cửa ra của phi trường, đây đó nhân viên an ninh phi trường mặc đồng phục và trang bị vũ khí cá nhân qua lại canh gác. Khung cảnh này gợi lại trong tôi quang cảnh của phi trường Tân Sơn Nhất ngày xưa, nơi cha tôi phục vụ ròng rã đến ngày cuối tháng tư. Nhưng nơi đây một vùng đất đầy nhân bản sao nay lại trở thành bất an, rồi mai đây sẽ về đâu ?. Không lẽ vận rủi vẫn theo đuổi, vẫn không buông tha những kẻ lưu vong như chúng tôi. Không lẽ chỉ vì chúng tôi đã bị đào thải ngay trên quê hương mình một lần. Không lẽ chỉ vì cha anh chúng tôi đã hy sinh, họ đã gục ngã để chúng tôi được hít thở an lành , dầu là một yên lành không trọn vẹn. Để rồi tuổi trẻ chúng tôi cũng phải chịu hắt hủi trên chính quê hương mình bởi những người cùng ngôn ngữ màu da. Hay không lẽ chỉ vì đã được cha anh mặc quân phục vào hàng ngũ để bảo vệ chúng tôi

cùng những ai đã sinh sống phía dưới vĩ tuyến mười bảy
Rời phi trường , trên đường về khách sạn, tôi cảm thấy an bình hơn. Tuy vậy trên đài phát thanh đâu đó người xướng ngôn viên thông báo tin tức chính trong ngày, vẫn những cảnh giác về an ninh trước sự đe dọa của những phần tử khủng bố. Bất chợt những cảm giác lo âu hiện về trong tâm trí tôi, những cảm giác này tôi ngỡ đã hoàn toàn ngủ yên từ khi đặt chân lên giải đất này. Nó đã làm tôi sống lại những ngày tết Mậu Thân. Chúng tôi những đứa trẻ đã ngủ không tròn giấc, lòng vẫn phập phồng nghe ngóng những tiếng nổ vọng về từ xạ Chập chờn trong giấc ngủ, chúng tôi đã phải đối diện những quả đạn rình rập rót vào thành phố một cách vô định giữa đêm khuya
Tôi đến trình diện công ty sáng sớm hôm sau, người thư ký đưa tôi đến gặp người trưởng phòng kế hoạch. Chúng tôi trao đổi vài câu chào hỏi thường lệ và tôi được đưa đi quan sát cơ sở và phòng thí nghiệm. Trong một khoảnh khắc đầu óc tôi không tài nào nhớ hết tên các nhân viên của chương trình. Nhưng không sao ! Rồi sẽ biết nhau thôi, tôi tự nhủ. Trong phiên họp ngày hôm đó tôi được phân công một số công tác để thiết kế các máy móc điện toán cùng một số máy móc điện tử khác. Công tác đang tiến triển đều đặn thì một hôm tôi khám phá ra rằng có một vài bộ phận bị trục trặc kỹ thuật nên không đáp ứng đòi hỏi của chương trình thử nghiệm. Theo dự đoán của tôi thì chương trình sẽ bị đình trệ , nhưng theo theo khế ước của công ty thì ngày hoàn tất chương trình không thể thay đổi. Chúng tôi phải vận dụng hết mọi kiến thức và làm việc ngày đêm để tìm giải pháp thỏa đáng. Một nhòai vì thiếu ngủ và ăn uống không điều độ . Anh bạn trưởng toán ném cây bút màu lên bàn, ngã người trên ghế buông một câu thông hần học

- Thôi ! Bọn mình phải nghỉ ngơi một chút cho đầu óc bớt căng thẳng !

- Đồng ý ! Tôi cũng hết ý kiến rồi.

Tôi đáp uể oải và ngáp dài

- Uống một ngụm cà phê cho tỉnh nha .

Anh bạn mời mọc

- Cảm ơn tôi không dùng cà phê... Một cốc nước lạnh sẽ làm tôi dễ chịu hơn
Vừa trò chuyện, chúng tôi rời phòng thí nghiệm, khi băng ngang qua hành
lang tôi thấy bên ngoài nắng vàng còn đọng trên thềm nên tôi đề nghị

- Hay là tụi mình ra ngoài đi dạo một vòng cho thanh thoi .

- Được ! Ý kiến này hay lắm! Anh lấy nước mát đi , mình gặp nhau ngoài
ngõ

Anh bạn tán thành ý kiến của tôi ..

Sau một vòng lang thang trong nắng ấm của miền tây nam, chúng tôi dừng
bước ngồi nghỉ trên bệ trồng hoa trước cửa công ty Buổi chiều dần xuống,
chúng tôi trao đổi những mẩu chuyện nhỏ ; bàn về cuộc sống, kinh tế nhưng
cũng không quên những mẩu chuyện khôi hài Nhân viên công ty bắt đầu ra
về, một số vội vã đi ngang qua chúng tôi , một số nghiêng đầu chào, một số
vẫy tay Trong số nhân viên ấy, xuất hiện một dáng người mảnh khảnh nhưng
dáng đi mạnh bạo, đầu gối hơi nâng lên trước khi nện gót xuống thềm. Tóc
anh đã bạc màu gương mặt hơi xạm với nhiều lớp nhăn, nhưng đôi mắt vẫn
sáng nhưng chất chứa một nỗi xa xăm. Tất cả tạo cho anh một sự thâm lặng
ưu tư Thoạt nhìn tôi thậm nghĩ anh là mẩu người khó tính. Anh dừng bước
ngay chúng tôi, vẫy tay chào và nhún vai.

- Chiều rồi, sao mày anh còn ở đây ? Anh buông câu hỏi .

- Tụi này phải ngủ lại đây đêm nay !!

Tôi đáp nhanh , cười khẩy và hất hàm về phía anh bạn trưởng toán.

- Trời !!!

Người trưởng toán đưa hai bàn tay lên trời như cầu nguyện và cả ba chúng
tôi đều cười vui Qua lời giới thiệu của anh bạn trưởng toán, tôi được biết anh
tên Richard Murphy, nhưng bạn bè vẫn thân thiện gọi anh là Rick. Dừng

trong giây lát tìm diêm quẹt để châm điếu thuốc lá, Rick kéo một hơi dài và ngửa mặt lên trời thả khói. Anh ngồi lại trò chuyện cùng chúng tôi và được biết tôi đến từ Montreal. Anh càng thích thú hơn khi tôi kể về mùa thu lá vàng, mùa đông tuyết ngập đến đầu gối. Bỗng Rick chậm rãi hỏi bằng một giọng buồn bã

- Hiện giờ thời tiết bên ấy ra sao ?

Tôi chậm rãi diễn tả mùa thu với mưa phùn, gió lạnh ẩm ướt, bóng dáng cây phong ngã màu. Rick bỗng thở dài

- Tôi nhớ những thứ ấy lắm.

Tôi vội hỏi trong ngạc nhiên

- Ah! Anh cũng là dân vùng Montreal sao ?

- Không tôi sinh trưởng trong vùng Minnesota.

Thời tiết 2 vùng không khác nhau mấy

Tiếp theo anh cho tôi biết rằng sau khi giải ngũ anh không tìm được việc làm nơi ấy và không được hưởng quy chế của một cựu chiến binh, vì một lý do nào đó. Anh đã phải bôn ba qua nhiều nơi, sau cùng dừng chân trên miền đất tây nam, và làm việc với công ty này trong nhiều năm qua. Nhìn gương mặt cùng sự chán nản trong lời nói. Tôi đánh bạo hỏi anh.

- Xin lỗi, theo tôi đoán, có lẽ anh đã tham chiến một thời gian tại Việt Nam ?

Một thoáng ngạc nhiên, nhưng không kém phần rụt rè. Rick nhìn tôi dò hỏi. Tôi tiếp lời

- Tôi là người Việt Nam, cha tôi là cựu quân nhân trong Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa.

Sự mừng rỡ hiện trên gương mặt Rick. Anh gật gù.

- Ah. Anh là dân miền nam.

- Vâng, tôi sinh trưởng tại Saigon

Tôi đáp.

- Nhưng bây giờ đã bị đổi tên !!

Rick nói trong chán nản

Chúng tôi trao đổi những mẩu chuyện về quê hương tôi, một nơi mà bom đạn đã cày nát đất bằng, đồn ngã rừng xanh, san bằng đồi núi Một nơi mà lũ trẻ chúng tôi biết phân biệt giữa tiếng súng trường AK-47 và súng trường M-16, trước khi chúng tôi biết đến tuyệt phẩm Vịnh Đèo Ngang của Nữ Sĩ Hồ Xuân Hương. Một nơi mà lũ trẻ chúng tôi biết phân biệt vũ khí của hai miền nam bắc, biết phân tích tầm sát hại cùng phương pháp tránh đạn, trước khi biết phân tách niềm u uất của Đại Thi Hào Nguyễn Dụ Như một cuộn băng ghi âm được dịp phát lại , Rick kể cho tôi nghe một số giai thoại buồn vui của anh trong đời quân ngũ. Câu chuyện thêm phần hào hứng, khi anh thấy tôi có một số hiểu biết nhỏ về vũ khí. Tôi cũng không ngần ngại cho anh biết rằng tôi đã trải qua lớp căn bản vũ khí trong lực lượng Nhân Dân Tự Vệ và khóa quân sự học đường của bậc trung học và nếu ngày tháng tư đến chậm hơn một vài năm, thì giờ đây, có lẽ tôi và anh không có dịp ngồi trò chuyện như hôm nay, vì tôi đã chuẩn bị nhập ngũ vào năm 1976.

Tôi cũng không quên đem thêm câu đùa

- Giá mà có cây M-16 ở đây thì tôi và anh chắc còn vui hơn !!

Rick lắc đầu, xếp ngón tay trở và tay cái theo hình khẩu súng lục, hướng vào ngực tôi và cả hai đều cười đắc ý.

Chiều xuống nhanh, mặt trời xấp khuất bóng nơi chân trời Chúng tôi đứng lên từ giả, anh phải về sớm để tránh kẹt xe trên xa lộ Chúng tôi bắt tay thân mật, tôi giữ tay Rick .

- Rick, tôi thành thật cảm ơn anh và đồng đội đã phụ giúp cha anh chúng tôi để cho chúng tôi có được tự do trong một thời gian.

Rick nhìn nơi khác , chớp mắt đưa tay che miệng và khịt mũi Rick đã khóc !

Anh đã khóc cho thân phận một người lính già bị hất hủi trên quê hương

của anh, khiến anh mất hẳn niềm hạnh diện của một cựu chiến binh. Tôi không khỏi buồn ngủi, nhưng đầu sao Rick cũng được thanh thoi đi lại trên quê hương anh, anh vẫn được quyền làm con người trong xứ sở của anh khi so sánh số phận của anh cùng các chiến sĩ trong quân lực miền nam.

Sau vài giây Rick giăng tay và chúng tôi xiết chặt vai nhau, như đôi bạn rất thân. Rick giữ vai tôi và nhìn thẳng vào mắt .

- Tôi không ngờ có ngày này!

Rick từ ghế , mỉm cười hạnh phúc và bước nhanh về bãi đậu xe Rick đã cho xe chạy chậm lại khi ngang qua chỗ tôi đứng và vẫy tay chào , tôi đưa tay chào anh theo quân kỷ và anh đáp lại bằng một hồi còi xe.

Trong những ngày kế tiếp của chương trình hoạt động, Rick đã sốt sắng giúp đỡ tôi trong mọi công việc, có lúc tôi rất ngại ngùng vì Rick không trực thuộc chương trình hoạt động của chúng tôi, nhưng Rick vỗ vai tôi và tươi cười.

- Eh..! Anh bạn quên rằng mình là đồng minh sao ?

Chúng tôi cười lớn và vùng nắm tay cùng vào nhau.

Ngày cuối cùng của chương trình hoạt động, Rick tìm đến thăm tôi , trong phòng thí nghiệm, anh xiết chặt tay tôi và chúc tôi may mắn trở về bình yên .

Sau vài giây nhìn nhau chúng tôi xiết chặt vai như đôi bạn thân, trước sự ngạc nhiên của một số nhân viên.

Trên chuyến bay đưa tôi trở về xứ lạnh miền đông bắc, sự tỉnh sau cơn ngủ chập chờn do tiếng động của người hành khách kế bên. Ông ta gấp vội tờ nhật báo cho vừa tầm. Thoáng nhìn hàng chữ lớn, đề cập đến viễn ảnh chiến tranh trong vùng Trung Đông cùng hình ảnh một người chiến binh trong bộ đồ trận, tôi buồn ngủi nhìn qua khung cửa phi cơ Một niềm suy tư trở về trong trí, tôi mừng tượng xa xăm. Hơn 25 năm trước, buổi trưa của ngày cuối tháng tư , hót hải cùng gia đình xuôi ngược lánh nạn. Ngày đó tôi có dịp

chứng kiến hình ảnh một người chiến binh lẻ loi ngồi gục đầu bên lề đường Trần Quốc Toản giữa rừng người xuôi ngược. Không còn ai còn tâm trí để quan tâm đến anh. Người chiến binh mình trần , vết thương trên vai băng bó sơ sài, máu còn rịn trên người, đôi bàn tay nắm chặt tấm thẻ bài, đôi giày trện đã bạc màu Anh là ai ?. Với màu rằn ri của chiếc quần rách nát vài chỗ, tôi nhận ra rằng người chiến binh ấy thuộc binh chủng mủ nẫu Anh đã làm tròn sứ mạng của người trai cho tổ quốc nhưng sao lại bị bỏ rơi trong giờ thứ 25 của đất nước. Tôi thầm nghĩ anh đã bị hắt hủi trên chính quê hương anh, bởi những người cùng màu da, ngôn ngữ và giờ đây có lẽ đã bị lãng quên. Phải chăng những huân chương lộng lẫy, những buổi liên hoan tung bừng hay những lần tuyên dương rầm rộ không đáng giá là bao so với một lời cảm ơn chân thành. Dù một lời cảm ơn đơn sơ cũng đủ làm ấm lòng người chiến binh, một lời cảm ơn chân thành cũng đủ mang lại hạnh phúc cho người lính già trước khi họ bị phai dần theo năm tháng.

Mùa Đông 2002

Hoàng Mai Phi

Điện Thư

Khi những tia nắng ban mai đang sưởi ấm cây cỏ sau cơn mưa hạ về đêm , những giọt nước tinh khiết rơi từ trời cao vẫn còn cố dừng lại trên ngọn lá, cũng là lúc gã đưa tay tắt máy vươn vai và xuống xe . Chiếc xe hơi già nua

cũ kỹ vẫn còn khả dĩ sử dụng được , tuy sương gió đã làm nó tàn phai màu sắc và rỉ sét nhiều nơi , gã thường tự hào về cái tính dai sức của chiếc xe , nó đã giúp gã đi lại đó đây để làm cái việc mà người dân thường gán cho cái động từ "đi cày" . Bước đều thông thả trên lớp nhựa đường , mùa hạ vẫn chưa nói lời giã từ , bầu trời xanh lơ trang điểm lưa thưa vài áng mây mỏng trôi lững lờ , gió nhẹ nhàng nâng niu ngọn cỏ kéo theo mùi ẩm ướt , đó đây vài vũng nước đọng voi đầy trên mặt nhựa đường . Phút chốc gã nghe như mùa hạ năm nào , nơi đó bây giờ xa lắm , xa hơn nữa quả địa cầu . Lối đi giành riêng cho người đi bộ này đây , không biết bao lần gã đã nện gót giày và gằn như thuộc lòng từng góc cạnh của bờ đường đến từng viên sỏi trắng trong bồn hoa nằm cạnh lối đi . Từng chiếc xe chậm chậm xếp hàng trong bãi đậu một cách máy móc và có thứ tự , chiếc trước chiếc sau tuần tự nằm cạnh nhau thành một dãy hành lang dài . đủ màu sắc và hình thù khác nhau . Xe từ mọi nơi đổ dồn về bãi đậu , có chiếc chậm chạp thông thả , có chiếc hối hả lạnh quanh tìm chỗ thuận tiện , có chiếc vội vã tìm ngay một chỗ trống không suy nghĩ , ngay cả chủ xe cũng không thèm để tâm đến vị trí của xe với lẫn ranh giới hạn cho mỗi xe . Một vài gương mặt thoải mái chào hỏi người quen , một vài gương mặt hốc hác với vẻ thiếu ngủ , một vài gương mặt đắm chiêu suy nghĩ . Có người bước thông thả trên thềm , trao đổi nhau vài mẩu chuyện thời sự , chuyện nắng mưa và sau cùng là chuyện trên trời , chuyện dưới đất . Nhưng cũng có người bước vội , vai đeo nặng trĩu chiếc máy điện toán hoặc cặp bên mình những xấp hồ sơ dày cộm . Trong số đó cũng có người lang thang một mình , đôi tay dường như thừa thải vướng vấp nên phải cho vào túi quần ; trong tư thế này nếu như thời gian giật lùi mấy mươi năm trên đường phố cách nửa địa cầu , chắc chắn sẽ có ngày bị chặn đường " hỏi thăm sức khỏe" . Đong đưa trước ngực tấm thẻ căn cước điện tử, gã búng mấy ngón tay vào tấm thẻ kêu lách tách và chờ đến phiên mình

đưa vào máy để xác nhận lý lịch khi bước qua hàng rào kiểm soát của nhân viên an ninh trật tự . Tiếng "bíp" nho nhỏ và chiếc đèn hiệu màu xanh lá cây lóe lên báo hiệu một thẻ có hiệu lực đồng thời gã nhân viên trật tự , với thân hình vạm vỡ liếc ngang nhìn mặt . Một nụ cười héo hon gần như máy móc của nhân viên trật tự không làm gã quan tâm , dường như anh ta được công ty trả lương để nhõn nụ cười duyên mỗi khi có người đi qua .

Nhìn đồng hồ trên tường và liếc nhanh trên đồng hồ tay , gã tự nhủ - "Trời hãy còn sớm " , thong thả bước về hướng câu lạc bộ tìm một ly trà nóng cho tỉnh táo , và cũng để luôn tiện lướt qua vài tin tức quan trọng trên trang nhất của vài tờ báo . Buổi sáng mọi người vội vã , chỉ chào nhau vội vã , những câu nói của họ gần như máy móc , gã nhắm tính không biết họ đã lặp đi lặp lại câu nói ấy bao lần trong tuần , trong tháng và trong năm . Ngày qua ngày , gã đã quá quen tai với đồng nghiệp trong công ty này , nơi tụ họp hơn mười chủng tộc khác nhau , từ Á Châu xa xôi đến Phi Châu nóng cháy da người đến miền Trung Đông sa mạc khô cằn cùng người dân bản xứ . Nhâm nhi ly trà nóng buổi sáng thật tuyệt diệu với cái cảm giác lành lạnh từ máy điều hòa không khí . Nơi bàn ăn nhìn ra cửa sổ , gã bỗng thấy một sự mâu thuẫn đến vô lý ; ngoài trời nắng đã lên cao , ánh dương đang sưởi ấm vạn vật , nhiệt độ đang tăng dần theo cường độ của ánh sáng mặt trời , trong khi đó con người lại moi óc tìm tòi , dựa trên các định luật vật lý học để làm lạnh cả một cao ốc khổng lồ , và rồi trong cái không khí lạnh lạnh đó , con người đua nhau đi tìm một chút ấm áp bên ly cà phê hay tách trà nóng . Khi mùa đông đến , tuyết phủ bao trùm vạn vật , nhiệt độ xuống thật thấp , con người một lần nữa vận dụng các kiến thức khoa học để làm ấm gian nhà , mà bên trong , người ta ngồi nhìn tuyết rơi và nhâm nhi ly kem lạnh .

Thong thả tiến đến chiếc thang máy , một số nhân viên khác đang tụ tập chung quanh, cười nói ồn ào . Lại những chuyện trên trời dưới đất , trên báo

chí , trên truyền hình , mà nhìn chung chỉ xoay quanh một vài đề tài nóng hổi trong ngày . Hai tiếng "cling , cling" khô khan cùng đèn hiệu chiếu sáng , một số người trong thang máy vội vã bước ra , một cách tự động , đám đông tránh dạt ra hai bên như một hành lang dần chào . Nhanh chóng sau đó , ngay khi người cuối cùng rời thang máy thì cũng là lúc mọi người ủa vào . Tuy vậy , họ vẫn giữ được trật tự , không đến nỗi chen lấn giành giật nhau , dầu sao thì cũng là " người nhà " với nhau , nên tất cả đều tự trọng và lịch sự trong cái gọi là bạn đồng nghiệp . Một cảm giác lâng lâng khi thang máy bắt đầu tăng cao độ , mọi người đều im lặng chờ đợi , tất cả dương cặp mắt chăm chú nhìn vào con số lập loè nhịp nhàng từ một đến hai đến ba và nhiều nữa , tại mỗi tầng lầu đều có kẻ bước ra , người bước vào .

Lách nhẹ người ra ngoài khi thang máy dừng lại trên lầu ba , ung dung tiến về giang sơn của mình , gã gieo mình trên chiếc ghế quen thuộc, tựa lưng và vươn vai thoải mái . Một vài đốt xương sống co giãn kêu lách tách . Hớp một ngụm trà khoan khoái , gã bắt đầu công việc như thường lệ . Hôm nay là thứ ba, nhưng sao nhiều điện thư đến thế , lướt nhanh qua tên người gửi , gã bắt đầu phân loại các lá thư theo thứ tự ưu tiên , và trầm ngâm nghiền ngẫm nội dung từng cánh thư .

- Không phải của moa !

Gà lâm bầm vừa đủ nghe , ngón tay trở linh động bấm nút xoá ngay các điện thư không quan trọng và không nằm trong trách nhiệm của gã . Không hiểu sao , người ta cố tình gửi làm chi cho chật chỗ , gã nào có liên hệ đến các việc ấy , chắc có lẽ vì gửi điện thư miễn phí nên mọi người tha hồ gửi , giá mà phải dán tem như thư giấy như lúc xưa chắc có lẽ thiên hạ sẽ suy nghĩ lại .

- Heh , cổ phần công ty hôm nay có triển vọng lên giá . Một đồng nghiệp ở bàn kế bên thò đầu sang nói khẽ

- Vậy thì chừng nào cậu thành triệu phú đây ?

Gã đáp

- Nói chuyện với mi chán quá !

Gã đồng nghiệp đáp với giọng không mấy hài lòng

- Thôi lo làm việc đi cha nội !

Gã đáp lễ bằng tiếng cười ngạo nghễ

- Mi nhiều chuyện quá , làm như thể là "boss" không bằng . Thong thả , chuyện làm thì có cả ngày mà lo gì .

Vừa đáp tên đồng nghiệp tung quyền cước đẩy chiếc ghế chạy về phía gã .

Tên đồng nghiệp thân vạm vỡ mang theo nhiều hồ sơ và tài liệu kỹ thuật .

Tiếp theo , những chuyện về dự án trong tháng sắp tới được đem ra mổ xẻ bàn bạc sôi nổi , cả hai cùng viết màu tô điểm , người thì gạch lên người thì kẻ xuống , người làm toán kẻ ghi chú , người khoanh tròn kẻ vẽ dọc ngang .

Thời gian trôi nhanh khi người ta phải lo toan công việc , nhất là những việc đang đến gần ngày giao hẹn . Bàn luận xong thì ai nấy quay về giang sơn riêng , gã quay lại bàn phím đưa mười ngón tay thoăn thoắt gõ lách tách thảo dự án . Trong thoáng chốc gã cảm thấy bức mình , khi cường độ làm việc bắt đầu gia tăng tốc độ , các bàn bên cạnh bắt đầu náo nhiệt hơn , tiếng chuông điện thoại reo vang một vài nơi , tiếng người nói ồn ào , tiếng bàn bạc liên tục , tiếng người đi lại . Gã trầm nghĩ, cũng may là xứ này có dư tiền bạc nên công ty trải thảm bao kín sàn nhà , bằng không chắc mọi người sẽ điên đầu vì tiếng giày nên trên sàn nhà ,nhất là các cô các bà với giày cao gót .

Đồng thời các vách ngăn chia các văn phòng được đệm êm nên ngăn chặn được tiếng động khá hữu hiệu . Giá như ngày xưa nơi quê nhà , khi đất nước chưa mấy phát triển , gã đã từng chứng kiến một văn phòng làm việc của các phòng hành chánh trong những lần theo thân phụ đại náo công sở ; các viên chức ngồi san sát nhau không có vách ngăn , thậm chí họ nhìn thấy cả những

gì hiện diện trên bàn của các đồng nghiệp . Một thoáng tưởng tượng trong đầu của gã , với nhịp độ làm việc như nơi đây và với điều kiện như ngày xưa , có lẽ cả văn phòng này sẽ không thua một phiên chợ .

Càng về trưa nắng lên cao, mặt trời rót từng giọt nắng vàng trải dài trên khung cửa kính, ánh nắng tỏa sáng cả một khu vực rộng rãi , những ngày nắng hôm nay làm mọi người dường như cảm thấy dễ chịu hơn , tâm tình của họ có phần nào thanh lịch và hòa nhã hơn . Trái lại , vào những ngày mưa phùn gió lạnh thiên hạ trở nên cau có , bức dọc khó chịu . Không biết từ bao giờ , cái bản tính nhạy cảm với thời tiết đã tiêm nhiễm vào người gã , nhưng khác với dân bản xứ , gã không thích trời nắng nóng mà cũng không ưa những ngày lạnh co ro . Điều làm gã khó chịu nhất là những lúc tan sở , khi phải chui vào xe hơi của gã , với cái nóng nung trời, không khí không khác cái lò nướng bao xa . Nhưng cực hình đó đâu sao cũng là tạm thời , vì khi xe di chuyển không khí sẽ tràn vào làm dịu bớt cái nóng như thiêu . Nếu xe vẫn di chuyển đều đặn thì chắc cũng không đến nỗi nào , cuộc đời không bao giờ lại hoàn hảo như lòng người mong đợi , những lúc tan sở khi chiều xuống là lúc mọi người phải đối diện với một cực hình khác , đó là kẹt xe , cực hình này dường như là một bệnh nan y tại các xứ tiên tiến mà mỗi người dân phải đối diện hằng ngày . Kẹt xe vào lúc nắng nóng thì chắc chắn là một trong những việc làm điên đảo con người . Để chống lại cái nóng bức , gã kéo màn che bớt khung cửa kính và đồng thời làm giảm đi sự phản chiếu ánh sáng từ khung cửa kính sang qua màn ảnh máy điện toán . Dưới ánh sáng mặt trời, màn ảnh còn con chỉ là một màu xám tro buồn thảm . Tiếp tục làm việc nhưng gã không thể chú tâm vào công việc một cách hoàn toàn , tiếng người nói bàn bạc vẫn đều đặn vang rền . Như sức nhớ , gã tìm tòi trong hộp tủ là lôi ra cái loa phát thanh tí hon đeo vào đôi tai .

Gã nhắm tính

- Vậy là yên chuyện

Tiếng nhạc Việt nhẹ nhàng trầm bổng , những âm thanh quen thuộc của chiếc đàn độc huyền cùng réo rắc của đàn tranh mang đầy tâm tình quê hương .
Điệu nhạc chậm chậm, nhẹ nhàng nhưng đầy sức lực kéo ngược thời gian , lôi kéo người nghe trở về một khoảng đời đã qua mà người đời thường gọi dĩ vãng . Tiếng đàn tranh réo rắc hoà lẫn những âm thanh rây rức của đàn độc huyền đệm vào câu hát xoay thâu tâm tư, tuy ngắn ngủi nhưng lời ca ngắn ngủi kia dưới tài cô đọng dồn nén của người nhạc sĩ đã soi thấu lòng ai . Trầm ngâm đôi lát bên dòng nhạc quen thuộc , gã lại bắt đầu làm việc bên tiếng nhạc êm dịu đậm đà tình quê hương; đây là giây phút riêng tư mặc cho dòng tư tưởng trôi nổi .

Những ca khúc đã đi vào lịch sử, đánh dấu một thời , mặc dầu thị hiếu của thiên hạ đã ít nhiều đổi thay , giới sành điệu đã bước vào một thế kỷ mới , nhưng những ca khúc xưa kia không thể phai mờ trong tâm trí của những người đã vào trung niên . Các ca khúc ấy đã gọi lại trong tiềm thức người nghe , đã thêu dệt lại một thời đã qua , quá khứ được trải dài theo từng trường canh . Dĩ vãng được quay lại theo những gai điệu trầm bổng như những lúc thăng trầm của cuộc đời . Ngắn gọn chỉ trong mười phút nhưng người nghe dường như mất hút vào những tháng năm xa xăm. Người nhạc sĩ, trong một lúc nào đó đã viết lên những lời đề đời , và trong một hoàn cảnh nào đó đã nói lên cái tâm trạng của người nghe . Một khi người nghe đã cảm thông với giọng nhạc và lời ca , thì đó là lúc các nhạc phẩm đã đi vào giòng đời , đã thực sự đi vào lòng người . Có trải qua hay đã từng sống , trong hoàn cảnh tương tự của người nhạc sĩ . , người nghe mới có thể hiểu những gì mà tác giả diễn tả , những gì mà tác giả muốn ghi lại cho đời sau . Lúc còn là thanh niên, ít nhiều gã cũng không thích mấy những tác phẩm được người đời gọi là tiên chiến, lẽ đương nhiên gã ưa chuộng các nhạc

phẩm được sáng tác trong thời thanh niên ấy. Giờ đây bóng xế đầu non , những nhạc phẩm thời thanh niên ấy nghe như đã xa vời so với tầng lớp thanh niên ngày nay. Đó là hội chứng dị ứng trong tư tưởng của các thế hệ tiếp nối nhau, vòng lẩn quẩn cứ thế xoay dần , giòng đời luân lưu và cuộc đời vẫn tiếp nối .

Tiếng chuông điện thoại cắt đứt giòng tư tưởng , đánh thức gã trong ngõ ngàng, nếu không có ánh đèn đỏ chớp trên điện thoại chắc gã sẽ không biết có người muốn nói chuyện với gã . Liếc ngang dòng chữ chạy dài trên khung kính tí hon của chiếc điện thoại , gã giật mình nhưng không kém phần suy tư .

- Allo

Gã đáp nhẹ

- Phải anh M. không ?

Một giọng con gái nói nhỏ nhẹ kèm theo một chuỗi cười nho nhỏ

- Ủ M. đây , ai vậy ?

- Em nè . Còn nhớ không ?

- Ủa ai vậy ? Trời ui ! Không nói tên thì làm sao tui biết ai là ai .

- Thì L. nè . Sao mau quên quá vậy ?

- Trời ơi ! Chỉ có vậy mà cũng không nói rõ . Hôm nay chắc tại L. gọi , nên trời đẹp quá

Một chuỗi cười nhẹ bên kia đầu giây

- Vừa thôi . Không nhớ mà mới nghe tên là bắt đầu chọc ghẹo

Gã cười nhỏ

- Thì tại nhiều quá , anh nhớ không xuể . Sức người có hạn mà .

Bên kia đầu dây , L trả lời với giọng hờn nhẹ

- Biết mà !.

Sau những mẫu đối thoại xã giao hỏi thăm công việc làm bình thường , bên

kia đầu dây bỗng yên lặng như tờ, gã xốt ruột

- Allo , còn đó không ?

- Còn đây nè Tại .. uhmm ... bận một chút xíu mà.

Sau mười giây im lặng L hạ thấp giọng

- Hôm nay trời đẹp quá há ?

Gã như thất vọng

- Trời đất . Câu này hình như nghe mấy lần rồi mà .

- Cái gì mấy lần ? Thì tại người ta thấy trời đẹp thì nói trời đẹp .

L. đáp và kèm theo một giọng cười nho nhỏ

Gã cũng cười nhẹ

- Có chuyện gì thì nói đi , cô em cứ lòng vòng hoài không sợ chóng mặt sao ?

Đến lúc này gã nghe có tiếng cười khúc khích bên kia đầu dây

- Em muốn biết anh có uhm .. uhmm .. bo ... chưa ?

Gã nhú mày

- Sao tự nhiên nói nhỏ xíu vậy ? . Muốn biết anh có cái gì ?

Giọng như hờn dỗi

- Thì ... có bạn đó mà !

Gã phá lên cười thành tiếng

- Chỉ có vậy thôi mà cứ lòng vòng làm tui muốn chóng mặt haha

- Thì trả lời đi , rồi em nói chuyện cho nghe

Gã lắc đầu

- Thì cứ nói đi , tui nghe đây .

- Hồng được . Phải trả lời trước đã .

Gã nài nỉ

- Thì cô em biết rõ rồi mà rào trước , rào sau chi cho rắc rối vậy ? .Ừ thì chưa đó .

Có tiếng cười thành tiếng bên kia đầu dây và tiếp lời

- Em có bà chị họ nè , muốn làm quen không ?

Gã đưa tay vuốt tóc trán và ngã người ra sau tựa lưng vào ghế , cười nhẹ

- Chỉ có vậy mà làm như quan trọng lắm

- Thì phải hỏi kỹ lưỡng chứ ! Nói nghe nè ! Chỉ hiền lắm đó , chắc chắn là hiền hơn anh đó

Gã nhăn mặt và cười

- Thiệt hông đó ? Hay là "nắng Saigon anh đi mà chột rét , bởi vì em như sự tử Hà Đông"

- Trời ơi chưa gì mà đã chọc bà rồi há . Tui mét à nha !

Gã năn nĩ

- Thôi mà , đùa một chút cho vui mà . Nhưng mà uhm .. Sao lại muốn giới thiệu cho tui ?

- O hay ! Thì tui thấy được mới giới thiệu chứ . Chê hả ?

- Không phải vậy - Nhưng đột ngột quá , tui gầy đầu gần rụng hết tóc rồi đây .

Gã nghe rõ tiếng cười bên kia đầu dây

- Xạo vừa thôi - Nè tui cho số phone , anh gọi nói chuyện nha

Như bị điện giật , đang ngã lưng tựa vào ghế , gã ngồi thẳng người lên

- Trời đất - Không được đâu !

L. hỏi gặng

- Sao vậy ?

Gã chậm rãi giải thích

- Tự nhiên trên trời rớt xuống , anh gọi cho người ta rồi biết nói chuyện gì đây ? Mà bà đâu biết anh là ai, không khéo "người ta" xưa chó cắn tui sao ?

Bên kia đầu dây , L cười lớn tiếng

- Trời đất - Coi vậy mà nhát hít !

- Không phải nhất , nhưng mà đường đột gọi điện thoại , anh thấy kỳ quá .

Gã suy nghĩ

- Biết sao đây ? - Thì từ từ cái đã .

Sau mười giây im lặng . L đáp nhanh

- Hay là em cho địa chỉ email nha ? Anh viết thư là chắc chắn "hết xẩy", cho anh tha hồ làm thơ ..

Như mở cờ , gã đáp

- Ừa được đó - Chứ tự nhiên gọi điện thoại vào nhà người ta thì coi sao được .

oo00oo

Tuần tự vào mỗi sáng , chàng chăm chú trên mười ngón tay, lách tách gõ lên bàn phím để tìm cánh điện thư riêng trước nhất . Bức điện thư trong hòm thư riêng đã được chàng đặc biệt chú ý và giành ưu tiên hàng đầu cho cái gọi là "check mail" . Nhưng chàng không đọc ngay , ngược lại chàng nhanh chóng dồn hết tâm trí giải quyết các cánh thư liên quan đến việc làm và cố gắng thanh toán cho xong các công việc linh tinh, đôi khi kéo dài hàng giờ , chàng muốn kéo dài niềm chờ đợi thêm vài giờ để tận hưởng niềm hạnh phúc nhỏ nhoi , một niềm hạnh phúc tuy mong manh nhưng vẫn lại trọn vẹn . Thế mà có những hôm vắng tin , chàng nghe chừng như một niềm trống vắng không tên , lại có những hôm chàng đọc đi , đọc lại các giòng chữ ngắn ngủi ấy . Hai mươi năm trước , những giòng chữ nắn nót màu tím đã gây xao xuyến tâm tư thì nay những giòng chữ do máy điện toán làm ra lại có mãnh lực không kém . Tuy rằng những giòng chữ trước mặt chỉ là thành quả của hàng ngàn giòng thảo chương trên máy điện toán lớn nhỏ khác nhau cùng hàng ngàn mạch điện tử trong hệ thống viễn thông ; người xử dụng có thể tự biến đổi to lớn hoặc đổi màu khác nhau , nhưng giá trị của nó cũng không khác những giòng chữ nắn nót trên trang giấy ngày xưa . Kỹ thuật đã biến

đổi cuộc sống trong thư từ liên lạc nhưng giá trị của nó hình chung vẫn không mấy đổi thay .

Ôi bức điện thư !

Montreal 2005

Hoàng Mai Phi

Phượng Hồng

Nhanh nhẹn khóa xe đạp cẩn thận, Minh vội vã khoác lên vai cái túi vải màu xanh nhà binh chứa sách vở mà chàng nhặt được trong những giờ ly loạn của tháng tư như một biểu hiện của một giấc mơ không thành. Chàng cảm thấy hạnh diện khi đeo lên vai như một dấu hiệu chống đối tiêu cực và cũng để "còn một chút gì để nhớ để quên" (1). Với tuổi trẻ nhiều nhiệt huyết, cùng vài tên bạn cùng lớp, tất cả đã quyết định chọn võ nghiệp, và hẹn nhau tại trường Võ Bị Quốc Gia khi hoàn tất bậc trung học với bằng Tú Tài 2. Đứa thì mơ ước một ngày được tung mây lướt gió, hoặc tung hoành ngang dọc trên bốn vùng , đứa mơ ước một ngày nào đó trở thành người lính biển cùng trùng dương lướt sóng. Trời vào cuối thu nên trở lạnh, thay vì mặc thêm áo ấm thì chàng khoác lên người chiếc áo đại lễ của sinh viên sĩ quan trường võ bị của cha chàng lúc người làm lễ tuyên thệ trong một ngày nắng chói chan tại Vũ đình trường, trong khuôn viên của trường Võ Bị Thủ Đức. Để tránh dòm ngó chàng đã cẩn thận tháo gỡ cầu vai với cấp bậc và vòng dây danh dự

Khoác trên người chiếc áo cùng túi vải của quân đội Minh cảm thấy hạnh phúc hơn lúc nào hết, có nhiều lúc tự thấy mình là sĩ quan thật sự như những ngày oanh liệt của cha chàng. Mới hơn sáu tháng mà nghe chừng như đã xa xăm, mọi việc đổi thay ngoài tầm tưởng tượng của người thanh niên trước ngưỡng cửa cuộc đời.

Tiếng hối thúc của bác lao công già sắp đóng cánh cửa ngăn khu vực để xe và học đường khiến Minh chạy nhanh hơn và luồn qua khe cửa

- Trời ơi giờ này mà còn mặc cái mùng này ?

Bác lao công chép miệng thở dài, có lẽ bác đã nhận ra nguồn gốc của chiếc áo khoác trên người chàng.

Minh chỉ biết cười nhẹ:

- Dạ đâu có sao bác ! Trời lạnh mặc cho ấm thôi .

Hồng học đến cửa lớp thì vừa đúng lúc để nôi đuôi làm người cuối cùng vào lớp học. Minh bước nhanh về phía cuối lớp và gieo mình trên ghế học trò tựa mình vào vách tường đã ngả màu, mặt hướng lên bảng đen nhưng đầu óc thì đã bay về phương trời vô định. Cầm cây bút trong tay và quay đều theo chiều kim đồng hồ chàng cũng không biết rằng cái thói quen này đã theo chàng từ bao giờ.

Tiếng phấn nghiêng trên bảng đen kéo Minh trở về với hiện tại, ngừng quay cây bút trong tay, nặng nhọc chàng dờ quyền tập toán ra lấy lệ . Nhìn theo từng hàng số lượng giác nhảy múa theo nhịp điệu của thầy nhưng tai chàng thì không ghi nhận điều chi cả.

Bất chợt thầy hướng về chàng - Minh !. Sinus của 30 độ bằng?

- UhmDạ thưa thầyuhmm!!

Tiếng phấn gõ đều trên bảng đen dưới hàng chữ Sinus ($\pi/6$) khiến chàng thêm phân nao núng.... Thật ra chàng mãi đeo đuổi và suy tư về số phận của kẻ mất hướng, nên không rõ thầy đã hỏi gì, dầu sao thì chàng cũng không

đến nỗi quá ngu ngơ trước một bài toán sơ đẳng về lượng giác như vậy Bao năm trước chàng đã từng lãnh thưởng cuối năm qua kết quả học vấn và hạnh kiểm. Bất chợt trong tầm nhìn Minh nhận ra một dấu hiệu nhẹ nhàng từ một bàn tay nỏ nà, ngón trỏ đưa lên nhẹ nhẹ tiếp theo sau bằng hai ngón tay hình chữ V.

- Dạ thưa thầy $1/2$. Minh đáp nhanh

Thầy thoáng liếc nhẹ về dãy bàn đầu đối diện, nơi thầy đang đứng; một gương mặt rụt rè lấm lét nhìn xuống trang vở học trò. Từ sau lớp Minh ngẩn ngơ trước đôi vai rung nhẹ, mái tóc thề vì vô tình hay cố ý đã kéo về phía trước che khuất gương mặt

- Huhm Huhm.. Im lặng !!

Tiếng thầy vang lên để chấm dứt tiếng xầm xì và tiếng khúc khích từ đâu đó. Phương trình lượng giác tiếp tục được giải thỏa, trong khi Minh vẫn không rời đôi vai người nữ sinh trong chiếc áo dài trắng nơi bàn đầu ngay giữa lớp. Minh đã khám phá ra một niềm hạnh phúc nho nhỏ, một thoáng ngỡ ngàng, một niềm an ủi mà từ những ngày tháng tư chàng ngỡ rằng đã mất vĩnh viễn. Minh đưa mắt chăm chú nhìn lên bảng đen như chăm chỉ theo dõi lời thầy giảng bài; nhưng thật sự tầm nhìn của chàng đã dừng lại trên đôi vai xinh xắn gói ghém trong chiếc áo dài trắng.

-o0o-

- Sao anh gan quá vậy, không sợ !!!

Thu bỏ dừng câu nói và nhìn xa xăm, đôi mắt chứa chất u buồn, mi mắt chơ chớm nhìn Minh, dường như vành mi hơi hoen ướt khiến chàng trở nên vụng về hơi ấp úng không biết nói gì. Đây là lần đầu tiên chàng phải đối diện một người con gái mang tâm sự

- Trời trở lạnh nên mặc cho ấm thôi !!

Minh trả lời băng khuâng.

Lướt nhìn về Minh và vén mái tóc thề xoa bờ vai, Thu đưa tay gạt nhẹ trên mi rồi mỉm cười .

- Thu đâu có hỏi trời lạnh trời nóng đâu ?

- Thì tại trời lạnh nên !!! . Minh bỏ lửng câu nói và đưa tay gầy nhẹ sau gáy ... sau khi tự hiểu đã lạc đề tài.

Ngập ngừng một lúc, Thu liếc nhìn quanh rồi hỏi nhỏ

- Ba anh là sĩ quan hả ?

Minh sững sốt nhìn đáo dác, rồi lại nhìn Thu trước cặp mắt tinh nghịch của người con gái. Dường như thách thức, Thu mỉm cười khoanh tay trước ngực cùng ngẩng mặt.

- Anh khai đi Thu sẽ khoan hồng cho !!

Thu xử dụng ngôn từ của ngày tháng tư khiến Minh càng lo sợ hơn

- Uhm... nhưng sao Thu biết ?

- Bí mật ! Cách mạng biết cả rồi, mau khẩn trương khai thật hết đi sẽ được khoan hồng .

Minh càng sợ hơn và càng áp úng cho hai tay vào túi quần tây và nhìn người con gái như van xin.

Thu nhận thấy trò đùa đã có phần căng thẳng nên cảm thấy hối hận; mân mê mấy đầu ngón tay trước ngực, Thu buồn bã nhìn ra sân trường

- Ba Thu cũng là sĩ quan

- Trời ơi vậy mà làm mình sợ hết hồn, Thu ác quá nha .

- Ba mình cũng có áo này đó !! . Thu mỉm cười.

Minh thở dài nhẹ nhõm như trút được cơn bệnh; quay mặt nhìn về phía sân trường cùng với Thu, hai người cùng thở dài Bên hiên trường nắng đã lên cao bóng cây dương chạy dài theo đến cuối sân, gió nhẹ phất phới vài ngọn tóc người con gái trên mặt của Minh. Chàng ngại ngùng không dám đưa tay vuốt mặt, chàng cảm thấy một niềm hạnh phúc mong manh đang nhen nhúm

trong lòng và thời gian dường như ngừng lại, chàng muốn giây phút này sẽ là mãi mãi . Chàng đã khám phá ra rằng khi con người trong cùng hoàn cảnh rất dễ thông cảm cho nhau và dễ gần gũi hơn.

Tiếng chuông reo vang báo hiệu giờ ra chơi đã chấm dứt kéo hai người về với thực tại, ngược mặt về phía chàng , đưa tay vuốt mái tóc thề.

- Sao anhuhmm xin lỗi tại tóc Thu ... ahmmmm !! . Thu ngập ngừng

- Tại gió thổi đó ..

Minh ngại ngừng trước cái bẽn lẽn rụt rè của người bạn gái.

- Thôi vào lớp đi, thầy sắp tới rồi đó

Thu đáp và bước nhanh về lớp bỏ lại sau lưng những ngỡ ngàng trong lòng chàng, câu hát "mai vào lớp học anh còn ngẩn ngơ" (2) như văng vẳng bên tai Bước chậm về phía cuối lớp chàng liếc nhìn về dãy bàn đầu, cố tìm lại một niềm quen thuộc, Minh đã thất vọng, gương mặt trái xoan của người nữ sinh đã chìm khuất sau mái tóc thề.

Dựa đầu vào tường nơi cuối lớp chàng thả hồn theo từng nhịp rung của đôi bờ vai xin xắn gói trọn trong vành áo dài trắng. Tiếng thầy giảng bài về nguồn gốc của diệp lục tố trên sự phát triển của cây cỏ không làm chàng chú ý; trong lúc cả lớp chăm chú ghi chép thì bút chàng nghịch ngoạc trên trang giấy những giòng thơ vụng về.

- Suyt ! Gì vậy cha nội ?

Tiếng thằng bạn kế bên gọi khẽ , kéo chàng về thực tại. Gạt tờ giấy sang bên phải cho thằng bạn, chàng tiếp tục theo dõi nguồn hạnh phúc riêng tư, nhưng giòng tư tưởng của chàng chấm dứt sau một cú đá nhẹ của thằng bạn .

- Hết chuyện ! Thơ ! Ăn zero nhe con.

Chàng không trả lời chỉ nheo mí mắt khêu khích

- Eh! Ai vậy mậy ?

- Rồi mày sẽ biết .

Minh đáp nhỏ vừa đủ hai người nghe.

- Bí mật vậy ? Tao hỏi cho biết để tránh đụng trận với mày.

Hất hàm về phía trước và nheo mí mắt trái . Minh đáp nhỏ

- Bàn đầu, chính giữa .

- Hic hic thì ra sin uhmmmmm ...!! hic hic

Bất chợt thầy ngừng giảng bài hướng mặt về phía chàng

- Chic Sao đó ? Tiếng thầy vặn hỏi

- Dạ.. Dạ thưa con nhìn không rõ công thức trên bảng nên hỏi Tuấn.

Sau vài giây nhìn quanh lớp thầy phán

- Mắt kém sao không lên bàn đầu nhìn cho rõ

- Dạ con ngồi đây được rồi thưa thầy

Minh đáp nhanh

Gương mặt trái xoan của người nữ sinh nơi bàn đầu thừa cơ hội cùng cả lớp nhìn về phía chàng, đôi hàng mi nhắm lại , đôi môi bĩu ra, nàng nhăn nhó nhìn chàng thăm trách, đầu nàng lắc nhẹ nhẹ Minh chỉ biết nhún vai và mỉm cười.

- oOo -

Những lúc đến trường là những lúc Minh cảm thấy nặng nề trong tâm trí, đầu óc chàng không còn nhanh nhẹn như ngày xưa, cùng lúc chàng mất đi cái hăng hái trong học tập. Nhiều lần thầy cô đã khiển trách vì bê tha trong bài vở, nhưng chàng không còn tha thiết gì nữa trong việc học ngoài việc cấp sách đến trường theo thói quen. Nhiều lần chàng đã ngó ý bỏ học để phụ mẹ xoay xở trong cơn lốc của gia đình, vì cột trụ nay không còn nữa, chàng cảm thấy bơ vơ, và vô dụng . Tuy nhiên mẹ chàng đã cương quyết không chấp nhận việc bỏ học, công trình mười năm đèn sách, giờ đây chỉ còn một niên học cuối để hoàn tất bậc trung học, không thể buông trôi như vậy, dù cho tình trạng tài chánh của gia đình lâm vào tình trạng bế tắc đến độ có

những hôm đến lớp mà bụng chàng trống rỗng không có lấy một hạt cơm. Thương mẹ , chàng đã hứa hoàn tất bậc trung học, nhưng đầu óc chàng không còn minh mẫn như xưa, suy nghĩ của chàng bị dồn ép theo khuôn khổ. Ngoài những giờ toán và khoa học thường thức chàng không còn tâm trí theo dõi các bộ môn khác, chàng cảm thấy hạnh phúc hơn khi phải đối diện những bài toán hóc búa về nguyên hàm, đạo hàm và những phương thức vật lý học.

- Đồ quý !!

Giọng người nữ sinh then thùng, cùng vỗ nhẹ vào lưng mấy cô bạn cùng lớp khiến Minh chú ý khi lang thang từ cuối hành lang tiến về lớp học . Đôi mắt chàng không rời người nữ sinh khiến mấy tà áo trắng thêm lấm lét và đậm từng tiếng cười rúc rích.

- Mấy cô nói lên tui chi đó !

Giọng chàng thách thức, trước then thùng của người nữ sinh

- Thu nó Ah tụi này định nhờ anh giải giúp bài toán đó !

- Thu đưa bài toán cho người ta đi

Hoa vừa đáp vừ thúc vào lưng người nữ sinh

- Con nhỏ này!. Từ từ chứ..

Chàng đỡ lấy quyển tập với những hàng chữ xinh xắn được đóng khung trong những đường xanh đỏ thêu hoa kết mộng. Đưa tay sờ lên túi áo trong khi miệng chàng lẩm bẩm những danh từ toán học, bàn trái di động trên trang giấy. Thoáng thấy cây viết từ bên phải chàng nhẹ nhàng đưa tay đỡ lấy nhưng mắt vẫn không rời phương trình , chàng vừa cảm nhận một cảm giác ấm áp

- Hum hum ..

Vô tình chàng đã đỡ lấy bàn tay người nữ sinh và tiếng tăng hắng khiến chàng rụt rè nhìn lên và đỡ lấy cây bút từ Thu. Để tránh bao cặp mắt của

đám nữ sinh chàng cúi xuống trang giấy và cặm cụi đến say mê giải phương trình lượng giác. Bên tay văng vẳng, chàng nghe tiếng Thu trách đám bạn, và đệm bằng tiếng cười khúc khích

- Con nhỏ này, tao không chơi với mày nữa đó !!

Nhờ những bài toán mà Thu và chàng càng gần gũi nhau hơn, chàng cũng bớt ngại ngùng khi gặp người nữ sinh với gương mặt trái xoan tha thướt trong tà áo dài trắng. Người nữ sinh đã khuyên chàng không nên buông trôi việc học, dầu sao với vốn liếng học vấn tương lai có thể dễ ngoi lên hơn. Mặc dù thờ ơ với những môn học khác, chàng cũng cố gắng đuổi theo chương trình, khiến bạn bè không khỏi ngạc nhiên .

oOo

Niên học qua nhanh mang theo những buồn vui của tuổi học trò. Ngày thi gần kề, cũng là lúc Minh thấy man mác buồn, có hợp thì có tan. Buồn vì xa ngôi trường thân yêu, ngôi trường mà ngày nào chàng đã hân hoan bước vào trước sự hân hoan của gia đình nhất là cha chàng, ngôi trường cổ kính với bao nhân tài đã được đào tạo. . Nhưng giờ đây những ngày cuối của bậc cuối cùng trung học chàng không còn niềm hân hoan. Ngôi trường cùng chung số phận với thành phố mà nó được cuu mang. Khi thành phố đã bị đổi tên thì những niềm tự hào về ngôi trường cổ kính giờ đây chỉ còn là dĩ vãng, vì nó phải mang tên mới mà một số nhân viên giảng huấn vẫn chưa nắm vững nguồn gốc. Buồn cho số phận của tuổi trẻ không tròn mộng ước, buồn cho tuổi trẻ trước đoạn đường mịt mù tương lai, có lúc chàng thậm nghĩ rằng "đoạn đường chiến binh" của quân trường mà cha chàng thường kể, có thể không thấm vào đâu so với đoạn đường mà chàng sắp đối diện .

- Uhm... viết cho Thu nha !

Người nữ sinh then thùng trong chiếc áo dài trắng , quỳn vờ ôm ngang ngực, mái tóc thề xỏa ngang vai.

- Mai mốt mình

Người nữ sinh cạn lời không nói thêm, chỉ đưa mắt nhìn xa xăm, bàn tay mềm mại mân mê quyển vở bià nâu vẫn còn thơm mùi giấy

- Cuối năm rồi thầy đâu có cho bài tập nữa đâu ! .

Minh trả lời trong bình thản

- Hồng phải ! .. Ummm cái này khác đó .

Người nữ sinh trao vội quyển lưu bút và quay gót để lại ngơ ngàng trong lòng chàng. Cát vội quyển Lưu Bút vào túi vải nhà binh Minh lặng nhìn theo tà áo trắng thướt tha trong cơn nắng hạ đang xâm chiếm sân trường len qua hàng cây đánh dấu trên tường. Trời về trưa , gió nhẹ thoảng theo hành lang, bóng Thu xa dần cuối lối đi ngập nắng, tà áo phát phơ lộng gió, mái tóc thề tung theo từng nhịp đi .

Minh ngồi lại một mình trong lớp đã vắng, tiếng cười nói xa dần về cuối hành lang, nhắm mắt trong giây phút để tìm lại khung trời xưa, nghĩ đến giấc mơ không thành, bạn bè giờ đây mỗi đứa mỗi ngã, lời hẹn với bạn đồng khóa giờ chỉ còn là dĩ vãng. Cách một năm mà biết bao thay đổi đứa thì thôi học đứng chợ trời kiếm cơm, đứa biền biệt tăm, đứa vì áp lực phải theo gia đình về miền "kinh tế mới". Minh cảm thấy tương lai mình không thể thoát khỏi quỹ đạo của xã hội . Chậm chạp mở quyển Lưu Bút đọc lướt qua vài hàng , dừng lại trên trang giấy trắng tinh đánh dấu bằng dây lụa hồng, nơi này Thu đã dành cho chàng. Miên man không biết bao lâu nhưng không biết phải viết gì cho Thu, cây bút trên tay nhưng ý nghĩ lẩn lộn. Chàng định viết vội vài câu thơ , nhưng không hợp ý, dầu vậy bên trang giấy thảo Minh đã viết xong một đoạn thơ. Nhìn lên bảng đen, dây bàn đầu bây giờ chỉ còn gổ đá vô tri, tà áo trắng , mái tóc thề giờ đã xa. Ngần ngại dự định viết lên trang giấy lưu bút, nhưng chợt nghĩ ra rằng không phải riêng mình mà sẽ còn nhiều đứa khác trong lớp sẽ đọc những giòng thơ mà chàng định gửi đến

riêng Thu. Xé vôi bài thơ từng mảnh vụn và ` tung lên cao, từng mảnh giấy học trò bay theo nắng hè mà Minh tưởng chừng lá rụng mùa thu. Chợt nhớ đến lời hẹn năm trước với đám bạn, Minh gật gù, đầu sao đi nửa thân trọng trong tình cảm vẫn còn hơn. Một năm trước đây cả bọn đã tự nhủ rằng, đời trai chiến trường, đối diện với tử thần không nên để tóc thề quán vôi vàng khăn tang, thì giờ đây nghèo khó, mịt mù tương lai không nên đưa cuộc tình vào bế tắc. Gấp vôi quyển Lưu Bút rời phòng học, sân trường giờ đã vắng gió nhẹ thổi dong đưa vài ngọn liễu, Minh nghe rõ bước chân mình trên thềm, xa xa đàn chim sẽ tung cánh , ngôi trường trong phút chốc đã vắng lặng. Ròng rã sáu năm học với bao buồn vui tuổi học trò giờ đây chỉ còn là dĩ vãng, rồi nhủ thầm người nữ sinh áo trắng giờ đây cũng đã thuộc về dĩ vãng, gieo lại một niềm cơ đơn xâm chiếm cõi lòng.

Sau mấy hôm suy nghĩ , Minh bỗng nhớ đến câu chuyện cổ trong văn học mà có lần thầy đã giảng qua trong chương trình văn học sử . Chuyện kể về người chồng lên kinh thành dự thi, chỉ gửi về cho vợ nơi quê nhà một mảnh giấy trắng, để bày tỏ lòng mình cùng tin tưởng lòng thủy chung trong trắng nơi quê nhà. Minh ghi vôi ngày tháng lên đầu trang rồi cho vào học tủ. Khi trao lại cho Thu , chàng đã đoán trước phản ứng của của người bạn gái nên giữ quyển Lưu Bút trong tay trong và vào lớp sau cùng nhân, lúc thầy còn đang bận rộn với giấy tờ sổ sách, Minh bước vôi ngang và trao nhẹ quyển Lưu Bút trên bàn đầu. Ba người nữ sinh xúm xính nóng lòng, hy vọng muốn đọc những giòng chữ của chàng, nhưng sợ thầy bắt gặp nên vẫn lăm lét . Ngồi từ cuối lớp Minh đã không bỏ sót một động tĩnh của ba chiếc áo dài trắng, tay Thu vẫn ghì chặt quyển Lưu Bút trên bàn. Gương mặt hân hoan của ba chiếc áo trắng đã mất hoàn toàn khi Thu nhẹ nhẹ kéo dây lụa hồng hé mở trang giấy. Hai người bạn ngạc nhiên liếc nhìn về cuối lớp, đôi mắt ngờ ngàng , riêng Thu gấp vôi quyển Lưu Bút nhìn xuống, như thường lệ mái tóc

thần che khuất gương mặt

Tuần lễ cuối cùng của niên học, khi tiến về lớp học, thằng bạn của Minh vênh mặt thách thức, khi vỗ vào cặp của hắn ...

- Eh,, biết gì không ???? ... Lưu Bút của Thu đó ...!!

Ngừng một lúc không thấy Minh phản ứng, hắn thêm

- À mà sao tao không thấy mày viết gì hết vậy ??

Minh nhún vai nhếch nhẹ môi, im lặng bước đều về lớp học. Trước sự thản nhiên của chàng, thằng bạn không vừa lòng, hắn lôi quyển Lưu Bút để trên bàn như để chứng minh và luôn thể khoe với chàng mấy giòng đã viết. Minh lơ là nhìn lấy lệ nhưng cơn buồn từ đâu kéo đến, khi mắt chàng nhìn thấy những giòng chữ nắn nót tỷ mỷ của người nữ sinh. Một bài thơ dài hơn trang giấy qua nét chữ của Thu đã chiếm lấy hết trang giấy trắng mà chàng đã để trống từ hơn tuần trước. Nguồn gốc của bài thơ ấy từ đâu chàng không hề biết, nhưng lời thơ rất sắc sảo và rất chính, ý thơ thâm trách ai đó đã hững hờ. Mắt Minh dừng lại trên

Sao em biết anh nhìn mà nghiêng nón

Trời mùa đông lạnh lắm có nắng đâu

Hai câu thơ trên đã gọi lại cho chàng những thẹn thùng của người nữ sinh những khi Thu lén nhìn và gặp phải đôi mắt trân trân của chàng. Khi ngẩng mặt nhìn lên Minh bắt gặp ánh mắt người nữ sinh trong giận hờn pha lẫn buồn ngủi khiến chàng lúng túng hơn. Thu đã theo dõi cử chỉ từ đầu nhưng Minh không hề hay biết. Chàng nhắm mắt và gật nhẹ đầu để trả lời, nhìn về phía sân trường để dấu xúc động, ngoài kia hoa phượng đã bắt đầu rơi

o0o

Một ngày cuối tháng năm, sau đêm mưa miền nhiệt đới, nắng lên cao oi ả ngạt ngào mùi cỏ ướt, Minh tiến về lớp học mà lòng băng khuâng. Sân trường hôm nay khác hẳn những ngày qua Từng nhóm bạn quây quần

chuyện trò thân mật không còn những chọc phá những nghịch ngợm, tiếng cười ròn rã dường như đã tắt trên môi khi tất cả bắt đầu đối diện với trường đời. Dầu muốn hay không giây phút tạ từ đã điểm, lớp học hôm nay không còn kỷ luật, học sinh không xếp hàng trước của lớp như mọi khi. Họ quây quần bên nhau người ngồi dưới ghế kẻ ngồi trên bàn, đưa đứng khoanh tay cổ kể cho nhau nghe kỷ niệm buồn vui. Đâu đó có kẻ hùng hồn hứa hẹn tương lai sáng rỡ, nhưng cũng có người nhún nhủ lời cuối để về miền xa. Có người hẹn hò trong tương lai, nhưng cũng có người tư lự im lặng theo đuổi niềm suy tư riêng. Tiến về cuối lớp như mọi khi, Minh gieo mình lên chiếc ghế quen thuộc, dường như không ai còn để ý đến chàng nữa, đảo mắt quanh lớp một vòng chàng không muốn nhập bọn với họ lặng lẽ lấy compass dùng đầu nhọn khắc tên cùng niên học lên cạnh bàn, đây là một thói quen mà chàng học được từ các lớp đàn anh. Minh bỗng cười nhẹ ; rồi đến một ngày mặt bàn sẽ hết chỗ để khắc tên. Thoang thoang đâu đây một mùi hương, dừng tay ngẩn mặt Minh nhìn thấy đám nữ sinh đang theo dõi chàng bên của hậu ra vào, có tiếng người hắng giọng .

- Nhẹ tay nha !

Minh mỉm cười và tiếp tục công trình, bên tai thoáng nghe giọng nói quen thuộc

- Tụi bay kỳ quá nha !

- Ah ha . Có người bình rồi đó !

Vẫn giọng đùa dí dỏm và tiếng cười khúc khích của đám nữ sinh tiếp theo bằng giọng quen thuộc của Thu

- Đồ quỷ nè !

Gạt hết mặt cây trên bàn, mỉm cười thích ý, Minh tiến về cửa lớp dự định trò chuyện cùng Thu thì cùng lúc thầy vừa đến lớp . Thất vọng quay về nơi cuối lớp thả người trên ghế đầu dựa vào tường lơ là nhìn qua cửa sổ suy tư miên

man. Chỉ còn vài tiếng nữa thôi tất cả sẽ vào dĩ vãng.

Giây phút cuối cùng dầu muốn hay không cũng đã điểm, sau khi nhấn nhủ và chúc tất cả học sinh may mắn trong kỳ thi tốt nghiệp Trung Học, thầy nán lại giây lát để chuyện trò cùng mọi học sinh. Thoáng thấy Minh lẻ loi ngồi nhìn ra cửa sổ nơi cuối lớp, thầy đảo một vòng và dừng lại tại cửa hậu ra vào, gọi chàng ra hành lang.

- Cuộc đời đã đổi anh không nên ôm mãi quá khứ.

- Nhưng thưa thầy ! Minh đáp

Thầy ngắt lời

- Đời người không thể dừng lại được, nếu đi ngược giòng sẽ bị đào thải. Anh phải dùng lý trí và cương nghị để đi tới !

Thầy chấm dứt câu và lắc nhẹ vai Minh.

- Dạ !. Minh đáp nhẹ

- Thôi chúc anh may mắn .

Thầy vỗ nhẹ vai Minh một lần nữa và quay gót đi về hướng văn phòng giáo sư.

Còn lại một mình trên hành lang, Minh đưa mắt nhìn sân trường lần cuối, những kỷ niệm tuổi học trò kéo về theo từng góc lớp cạnh bàn , sân cờ , vườn hoa , thư viện. Đâu đâu chàng cũng nhìn thấy dấu tích của một thời cấp sách. Từ những ngày đầu ngỡ ngàng bước vào trường trước hảnh diện của cha , đến những lúc bị phạt cấm túc vì vi phạm kỷ luật. Từ những lúc hân hoan bước lên khán đài nhận lãnh phần thưởng cuối năm đến những lúc, kéo nhau ẩu đả với học sinh khác trường. Từ những lúc làm gương cho lớp lên bảng làm toán hay giải bài tập, đến những lúc trốn học đi đá banh và đánh bóng bàn. Từ những lúc sưu tầm về động học trong khi quyển, mơ ước một ngày được tung mây lướt gió đến bước đầu vụng về làm thơ .

Khoác sách vở lên vai lặng lẽ bước về cuối hành lang. Ngang qua cửa lớp

chàng gặp Thu đang cắp sách ngang ngực gương mặt trái xoan đượm nét u buồn.

- Thu ! Thu sao vậy .

Minh dừng lại và hỏi nhỏ . Người nữ sinh vẫn im lặng, cái dí dỏm, nghịch ngợm ngày nào đã bay xa, nhìn kỹ chàng nhận ra vài giọt long lanh trên khoé mắt.

- Thu !. Mình lên xem danh sách phòng thi nha !

- Ummm

Người nữ sinh bước theo chàng, đầu vẫn cúi xuống. con đường dẫn đến văn phòng hôm nay sao quá ngắn, "ôi con đường tình ta đi" (3) không lẽ chỉ có bấy nhiêu

- Thu có biết sẽ thi theo hội đồng nào chưa ? Minh hỏi nhỏ để phá tan im lặng giữa hai người .

- Em không thi tú tài đâu

Thu dừng chân và nhìn xa xăm. Lần đầu tiên người nữ sinh thay đổi cách xưng hô

- Thiệt không, Thu ? Sao lạ vậy ?

Minh xoay người đứng đối diện

- Nhà em

Thu bỏ dừng câu nói và im lặng.

-Nhưng mà

Minh đã thâm hiểu khó khăn của người bạn gái nên ngại ngần không nói thêm vì chàng biết cũng sẽ không giúp ích gì được

- Nhà Thu ở đâu mai một ghé thăm Thu được không ?

- Nhà em gần trong Chợ Lớn, nhưng khó kiếm lắm! Người nữ sinh quay mặt nhìn lại

Minh hỏi thêm nhưng Thu vẫn không nói rõ . Lặng lẽ bước đến danh sách

dự thi, Minh đã duyệt lại ít nhất là hai lần, tên người nữ sinh không có trên bảng. Tại sao? Câu hỏi lẩn quẩn trong đầu, sao Thu khuyến khích mình cố học trong khi lại buông trôi theo giòng đời đổi thay. Không muốn kéo thêm ưu tư cho người bạn gái nên chàng không nói thêm lời nào

Sân trường giờ đây đã vắng, nắng đã lên cao, bước chậm về cổng trường, một số bạn vẫn còn quanh đây, họ cố níu lấy vài phút sau cùng của đời học trò. Không bảo nhau nhưng tất cả đều mang một niềm ưu tư chung. Chia tay có vui bao giờ ! Minh trầm nghĩ. Thằng bạn cố pha trò kể lể về một kỷ niệm phá phách , nhưng mọi người chỉ gượng cười trong giây lát rồi chìm đắm trong lặng lẽ.

Đứng chân dưới tàng phượng trước cửa trường, xác phượng rơi lác đác trên sân bồi hồng một khoảnh đất.

- Đừng đạp lên xác phượng nha anh !

Giọng người nữ sinh buồn tênh, sách vở vẫn ôm trước ngực bàn tay mềm mại vân về tà áo dài trắng, gió đưa nhẹ nhẹ lùa mái tóc thề về một bên. Đưa tay vuốt nhẹ tóc rối trên má, tà áo trắng được thả bay phát phới . Nắng xuyên qua hàng phượng đơm hồng gương mặt cũng không quên chấm phá thêm trên chiếc áo nữ sinh mà mai đây sẽ vĩnh viễn là dĩ vãng , là kỷ niệm .

-"Thôi Thu về ! chúc anh may mắn" .Tiếng người nữ sinh kết thúc sự lặng lẽ . Minh bước theo vẫn im lặng bao nhiêu ngôn từ đã biến mất chỉ còn đọng đưa thở dài. Tiễn Thu ra khỏi cổng trường, ngoài kia đường phố vẫn đông người qua lại, thờ ơ trước nỗi buồn của hai người học trò chia tay. Minh dừng lại trước cổng trường nhìn theo dáng Thu bước nhẹ về cuối đường, hai hàng me rung nhẹ theo gió , lá me bay lả tả, tà áo trắng phát phơ trong gió mái tóc thề cuốn về một bên, hàng me dần khép theo từng bước xa dần.

Ngước mặt nhìn ngôi trường lần cuối, nắng nhẹ lên cao, xác phượng rơi lả tả khắp sân, rung rung hè đã về và phượng đã hồng ./.

Montreal 8/2002

Chú thích

(1) Còn một chút gì để nhớ Thơ Nguyễn Tất Nhiên / Nhạc Phạm Duy

(2) Ngày Xưa Hoàng Thị

(3) Con đường tình ta đi Nhạc Phạm Duy

Nguồn: Giao mùa

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 11 tháng 1 năm 2005